

jeg ikke egentlig kan være ganske enig i de Betragtninger, som i Motiverne ere gjorte gjældende for Nødvendigheden af at forelægge Forslag til en Lov om Ordningen af de paagjældende Forhold. Det staar for mig, som om der ved de Politilove, der ere givne saavel for Kjøbenhavn som for Kjøbstæderne, er givet Justitsministeriet en Myndighed til efter Overlæg med de stedlige Myndigheder at ordne disse Forhold. Udtrykkene i disse Love ere brugte saa ample, at der hører Fortolkningsskunst til at udfinde, at de alene skulle omhandle en vis Klasse af de løsagtige Fruentimmer og ikke dem alle. Jeg drifter mig naturligtvis ikke til bestemt at modsige denne Fortolknings Rigtighed, men jeg tillader mig at anse det for meget tvivlsomt, om de derfor anførte Grunde ere afgjørende, ogsaa efterat jeg har gennemlæst Forhandlingerne i Sessionen 1861—62 saavel her i Thinget som i det andet Thing. Jeg har ikke kunnet udfinde, at der skulde mangle Myndighed for Ministeren til, som jeg har udtalt, efter Overlæg med vedkommende stedlige Autoritet at faae denne Sag ordnet; men om jeg ogsaa deri maatte tage feil, er det min Overbevisning, at dette hele Anliggende bedst egner sig, ja egner sig alene til at afgjøres administrativt. Jeg tror ikke, at det er hensigtsmæssigt at føre Sager af denne Natur ind for Domstolene. Jeg tror, at der maa gives den høieste Justitsmyndighed her i Landet en diskretionær Myndighed til gennem sine underordnede Embedsmænd at faae saadanne Sager afgjorte, saaledes som de enkelte forfjællige Tilfælde kræve. Ei heller om dette Punkt skal jeg dog idag udbrede mig videre, medens jeg, hvis Stillingen havde været noget anderledes, skulde nærmere have begrundet denne min Antydning.

Der er et andet Punkt, jeg maatte ønske forandret i Lovforslaget, idet jeg anser det for nødvendigt at opretholde den Ret, som Politiet, hvad enten det nu er med et fuldkommen retligt Grundlag eller ikke, har haft tidligere til at lade de Fruentimmer, der kunne komme ind under Benævnelsen løsagtige Fruentimmer, naar deres Forhold dertil giver Anledning, strax underkastes et Løgefyn. Det gaar ikke paa nogen Maade an at fordre, at en Advarsel skal gaa forud for dette Løgefyn. Dette maa allerførst finde Sted, thi det er, som det med fuldstændig Grund er udtalt i Motiverne, det Væsentlige at forebygge, at Sygdommen, om den findes, ikke udbredes, og kun det mindre Bigtige at faae Vedkommende straffet.

Et tredie Hovedpunkt, som jeg vil tillade mig at nævne, som meget betænkeligt, er den saa-

kaldte tvungne Indskrivning. Jeg anser dette for at være en større Krænkelse af Individets Selvbestemmelse end selv i disse Forhold forsvareligt. — Man bør næppe tvinge et Fruentimmer til at gjøre det store og for hele Livet afgjørende Skridt fra at være omgibende til at være fast — jeg veed ikke ret, hvilke Udtryk jeg skal bruge, da jeg nødig vil bruge Udtryk, der kunde faare noget Dre. Jeg antager imidlertid, at min Mening vil blive forstaaet, selv om Udtrykkene ikke ere heldig valgte. Jeg gjentager, at dette Punkt i Lovforslaget vil jeg vanskeligt kunne gaae ind paa. I Øvrigt skal jeg som bemærket ikke tale videre om Sagen, idet jeg blot forbeholder mig, naar første Behandling er endt, at foreslaa, at Sagen gaar i Udvalg, for at de enkelte Punkter, som der kan være Grund til at omtale, der kunne blive forhandlede uden at give Forargelse.

Justitsministeren: Naaget jeg ganske vist deler den Anskuelse, der blev udtalt af den ærede Formand, at denne Sag i Følge sin Natur fornemmelig egner sig til at gjøres til Gjenstand for en nærmere Drøftelse i et Udvalg, forekommer det mig dog, at jeg ikke ganske kan lade ubesvaret de Bemærkninger, der bleve fremsatte af den ærede Landstingsmand, som nu havde Ordet. Han fremsatte den principielle Indvending imod det foreliggende Lovforslag, at der ikke skulde være nogen Nødvendighed for overhovedet at søge disse Forhold ordnede, idet efter hans Formening de gjældende Politilove indeholdt tilstrækkelig Gjæmmel for de stedlige Øvrigheder til i alt Fald under Kontrol af Justitsministeren at gribe ind og regulere disse Sager. Jeg er naturligvis uenig med den ærede Landstingsmand deri, og jeg tillader mig at formene, at naar Justitsministeren, som er den, der i dette Anliggende skulde handle paa sit Ansvar, ikke anser sig for at være i Besiddelse af den Myndighed, hvorom der er Spørgsmaal, saa bliver det nødvendigt at give ham den for overhovedet at bringe Sagen videre. Jeg vilde naturligvis, naar der er Spørgsmaal om min Optreden, ikke kunne lade mig bestemme af, hvilken Myndighed et eller andet Medlem af Landstinget maatte mene, at der tilkom mig, men jeg maatte i denne Henseende handle efter min Overbevisning, da det var paa mit Ansvar, jeg skulde handle. I Øvrigt tror jeg, det maa erkendes, at der i, hvad der er antydet i Motiverne, indeholdes den fornødne Begrundelse af den Anskuelse, som jeg saaledes har udtalt. Jeg skal kun tilføje, at det jo ingenlunde er en Anskuelse,